

— А мене кому ще оставиш? . . . Нѣма да ме видиш вече. Ще умра, — приплака старата.

— Знае си Богъ работата. За добро отивамъ. А ако има тегло — ще се тегли.

Склони бабичката, нарами старецътъ козената торбичка, взе тояжката си и се запжти презъ ливадитъ.

Вървѣ той цѣль день и цѣла нощъ и чакъ по мръкване на другия день стигна до кщата на дѣдо Господа. Изморениятъ старецъ почука на вратата и помоли да обадятъ, че мжжѣтъ на болната баба е дошълъ съ молба.

— Късно е вече, дѣдко: поседни,

почини си! Тукъ има мѣсто за гости. Утре рано всичко ще се нареди.

— Не мога. Сама е бабата — болна е. Нѣма да я сваря жива, — замоли старецътъ светията, който служеше Богу. — Обади Му, обади Му, че съмъ дошълъ!

Светията успокои пжтника, настана го да се отмори и влѣзе при дѣдо Господа. Следъ малко вратата се отвори, светията се показа цѣль усмихнатъ и покани закъснѣлия гостъ:

— Влѣзь, дѣдо, влѣзь!

Старецътъ изтърси потуркитъ си, поглади си мустацитъ, свали калпакъ и на прѣсти, тихо и благоговейно, отиде при дѣдо Господа. Разказа му всичко, както си бѣше. Но тъкмо когато чакаше да чуе, що ще каже дѣдо Господъ, ето ти едно хубаво едро птиче влетѣ презъ прозореца въ стаята и сладко-сладко зачурулика.

Дѣдо Господъ изви глава, поглади голѣмата си бѣла брада, усмихна се и попита птичето:

— А ти какво искашъ, сладкогласнице?

— Дойдохъ да ти се оплача, — каза птичката съ тжженъ гласъ.

— Тѣй хубаво пѣешъ, а ще се оплакавашъ! Не ви ли стигатъ горитъ и небето — да пѣете, да радвате хората и да веселите моемо старо сърдце? Какво искате още?

— Чуй ме, дѣдо Господи! . . . Изхранихъ шестъ хубави деца, но отъ тѣхъ ми

